

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **OSEVA, a. s.**, sídlem Potoční 1436, Bzenec, zastoupená Mgr. Veronikou Zavadilovou, advokátkou se sídlem Kramářova 3379, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **BZENEC SEKT a. s.**, sídlem Potoční 1630, Bzenec, zastoupená Mgr. Janem Mrázem, advokátem se sídlem Štěpnická 1081, Uherské Hradiště, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. JMK 46255/2020, sp. zn. S-JMK 99088/2019 OD, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2022, č. j. 29 A 75/2020 – 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Bzenec, silniční a správní úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 4. 12. 2012 rozhodnutí, č. j. 12/05522/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/12/0325, kterým bylo vyhověno žádosti podle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o pozemních

komunikací“), o povolení připojení stavby „Výrobní závody fy. ALKONE a.s.“ k místní komunikaci (zřízení sjezdu) z pozemků parc. č. XA a XB na pozemky parc. č. XC, XD a XE, vše v k. ú. B.

[2] Žalovaný, jako odvolací správní orgán, zamítl napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním ze dne 7. 5. 2019 a v jeho doplnění ze dne 2. 7. 2019 uvedla, že je vlastníkem účelové komunikace nacházející se mimo jiné na pozemcích dotčených napadeným rozhodnutím. Tato komunikace byla postavena jejím právním předchůdcem v 80. letech a od té doby nebylo vlastnické právo převedeno. Pozemky, na nichž se nachází komunikace, k níž se objekt výrobního závodu připojoval, je v jejím výlučném vlastnictví, proto byla rozhodnutím dotčena a měla být účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 s. ř. Komunikace však není místní komunikací, nýbrž má charakter účelové komunikace. Pro povolení sjezdu z účelové komunikace není třeba žádné povolení silničního správního úřadu, řeší se pouze v rámci územního a stavebního řízení. S ohledem na to žalobkyně namítla, že odvoláním napadené rozhodnutí je nicotné, neboť je vydal správní orgán, který k tomu neměl pravomoc.

[4] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že by žalobkyně mohla být účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 s. ř., neboť rozhodnutím správního orgánu I. stupně mohou být dotčena její práva. S ohledem na to, že odvoláním napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2013, uběhla dne 12. 1. 2014 objektivní lhůta uvedená v § 84 odst. 1 s. ř., a proto je odvolání podle žalovaného nepřipustné. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval možností prohlásit rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nicotné podle § 77 s. ř. To by přicházelo v úvahu, pokud by se prokázalo, že dotčená komunikace je skutečně veřejně přístupnou účelovou komunikací, což nebylo postaveno najisto. Žalobkyni proto odkázal na žádost podle § 154 s. ř. o vydání osvědčení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace.

[5] Proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Dle krajského soudu se žalovaný blíže nezabýval otázkou stanovení okruhu účastníků, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. V dané věci je nutné vycházet z obecné úpravy účastenství obsažené v § 27 s. ř., přičemž dalšími účastníky řízení mohou být i osoby, u nichž byla prokázána možnost přímého dotčení na jejich právech. Nemusí se navíc vždy jednat pouze o vlastníka komunikace a žadatele, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019 - 103. K tomu krajský soud dále uvedl, že nelze připustit možnost účastenství žalobkyně ve věci, avšak odvolání zamítnout jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 s. ř.

[7] Další pochybení žalovaného krajský soud shledal při určování kategorie pozemní komunikace, která je pro řešenou věc podstatná nejen z hlediska účastenství žalobkyně

pokračování

ve správním řízení, ale i pro stanovení věcné příslušnosti správního orgánu. Jelikož z pasportu pozemní komunikace není zřejmé, kdy se komunikace měla stát místní komunikací, a navíc se rozhodnutí o zařazení do této kategorie pozemní komunikace nedochovalo, není možné zařazení komunikace jako místní ověřit. Žalovaný se však zcela vyhnul hodnocení komunikace a odkázal žalobkyni na jiné správní řízení (žádost o vydání osvědčení podle § 154 s. ř. o existenci veřejně přístupné účelové komunikace). Sám žalovaný však s ohledem na to nemohl s jistotou vědět, zdali ve věci vůbec rozhodoval věcně příslušný orgán (s ohledem na to, že povolení silničního správního úřadu vyžaduje pouze připojení na dálnici, silnici a místní komunikaci). Krajský soud proto uzavřel, že nejprve bylo nutné objasnit kategorii pozemní komunikace.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a podle § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a řízení zastavil.

[9] Stěžovatelka namítá, že krajský soud se nesprávně zabýval otázkou účastenství žalobkyně ve správním řízení. Dle stěžovatelky jsou ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) a § 27 odst. 2 s. ř. účastníky řízení pouze vlastník dotčené komunikace a žadatel o povolení připojení. Další účastníci se v řízení nenachází, a to z důvodu, že vydáním povolení o připojení je pouze konstatován soulad s požadavky prováděcí vyhlášky. Existence povolení o připojení sama o sobě nemůže zasáhnout do vlastnických práv osob odlišných od žadatele či vlastníka dotčené pozemní komunikace.

[10] Krajský soud však založil napadený rozsudek na jiném závěru a odkázal přitom na rozsudek kasačního soudu č. j. 1 As 397/2019 - 103. V něm uvedený výklad byl však přijatý dávno po té, co proběhlo v dané věci správní řízení, které vycházelo z jiného výkladu okruhu účastníků řízení.

[11] Dle stěžovatelky lze dát žalobkyni částečně za pravdu, že žalovaný pochybil při hodnocení účastenství, ovšem toto pochybení nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, které žalovaný zamítl pro opožděnost. Žalovaný sice pochybil i v uvedení důvodu zamítnutí odvolání, kterým dle žalovaného byla nepřípustnost, je však zřejmé, že skutečným důvodem byla opožděnost odvolání. Pokud jde o opožděnost, má stěžovatelka pochybnost i o dodržení subjektivní lhůty, tj. o tom, že se žalobkyně skutečně seznámila s rozhodnutím správního orgánu I. stupně teprve jeho doručením. Jako tvrzený vlastník komunikace, mohla a měla mít pochybnosti o jejím zahrnutí do řízení daleko dříve.

[12] Žalovaný však podle stěžovatelky neměl žádný důvod, kvůli kterému by musel otázku vlastnictví dotčené komunikace přezkoumávat, jelikož vycházel ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Měl proto postaveno najisto, že komunikace je komunikací místní. Podle stěžovatelky žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by nesporně svědčil o jejím výlučném vlastnickém právu ke komunikaci, a to ani pro případ, že by komunikace byla účelovou komunikací. Stěžovatelka dodává,

že i kdyby komunikace byla veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebyla by žalobkyně jejím jediným vlastníkem, neboť komunikace je umístěna na řadě pozemků, které jsou v rozhodné části ve vlastnictví stěžovatelky a jiných subjektů. O žalobkyni lze uvažovat jen jako o vlastníkově sousedního pozemku, jehož práva mohou být rozhodnutím dotčena.

[13] Podle stěžovatelky nebylo důvodu, aby krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Mohl totiž věc bez dalšího doplnění podkladů a dokazování sám právně posoudit a vycházet přitom z obsahu správního spisu a skutečností známých z úřední činnosti.

[14] Konečně stěžovatelka namítá, že žaloba byla nepřipustná dle § 68 písm. d) s. ř. s., neboť směřovala pouze proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že byl v odvolacím řízení postaven před úkol zjistit, zda byl žalobce opomenutým účastníkem v řízení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích. Podle žalovaného je účastníkem primárně žadatel, tedy společnost ALKONE a. s. (v současnosti společnost BZENEC SEKT a. s.). Dalším účastníkem je vlastník komunikace, na kterou se sousední nemovitost připojuje, což bylo v tomto případě město Bzenec jako vlastník místní komunikace, neboť pouze obec může být vlastníkem místní komunikace. V případě, že se jedná o tzv. „nepřímé připojení“, kdy sjezd je veden i přes pozemky odlišných vlastníků, než je osoba žadatele, jsou účastníky řízení v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 397/2019 - 103 i vlastníci těchto pozemků. Z toho podle žalovaného vyplývá, že žalobkyně nikdy nemohla být účastníkem řízení, neboť nemůže být vlastníkem místní komunikace (není obcí) ani vlastníkem pozemků pod nepřímým připojením. Žalobkyně proto podle žalovaného jednoznačně není opomenutým účastníkem řízení o připojení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích.

[16] Žalovaný dále upozornil na to, že správní řízení před správním orgánem I. stupně probíhalo za účinnosti předchozí právní úpravy, která vyžadovala souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace a souhlas příslušného orgánu Policie ČR. Žalovanému byly v řízení o odvolání předloženy pouze žádost o povolení připojení a vlastní rozhodnutí. Mezi podklady chyběl jak souhlas Policie ČR, tak vlastníka místní komunikace. Rozhodnutí správního orgánu je dle žalovaného „celkově velmi minimalistické“ a z pohledu odvolacího orgánu nepřezkoumatelné. Žalovaný se pokoušel v rámci odvolacího řízení od města Bzenec zjistit, zda v době rozhodování o povolení šlo o místní komunikaci. Město Bzenec však bylo schopné prokázat pouze to, že ke dni 26. 8. 2019 je pozemní komunikace zařazena do pasportu místních komunikací. Žádné dřívější dokumenty nemá k dispozici. Žalovaný k tomu uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že zařazování pozemních komunikací do jednotlivých kategorií, včetně vydání rozhodnutí o zařazení a za účasti všech dotčených účastníků, se v praxi často neděje, a mnoho komunikací označovaných v pasportu za místní se jimi právně nikdy nestalo. Důkazem by podle žalovaného bylo rozhodnutí o zařazení komunikace mezi místní podle § 3 zákona o pozemních komunikacích či alespoň čestné prohlášení města Bzenec. Pozemky, na kterých je umístěna daná komunikace, jsou v současnosti ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a společnosti SMR Plus, s. r. o. Žalobce je přesvědčen, že v zájmu

pokračování

řešení sporné otázky by bylo vhodné oslovit i tuto společnost, a dále by bylo vhodné zjistit, z jakých podkladů vycházel projektant stavby výrobního závodu, který hovoří o „stávající místní komunikaci PMK6,5/5,5/30“.

[17] Žalovaný uzavřel, že podklady nejsou schopny jednoznačně prokázat, zda komunikace je místní či nikoliv. Je však přesvědčen o tom, že žalobkyně jednoznačně není opomenutým účastníkem řízení a nebyla oprávněna podat odvolání.

[18] Žalobkyně se ke kasační stížnosti ani k vyjádření žalovaného již sama nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost **není důvodná**.

[21] Stěžovatelka kasační stížnost soustředí do dvou důvodů. Zaprvé namítá, že napadený rozsudek je stížen vadou nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Zadruhé namítá, že řízení u krajského soudu, jež předcházelo vydání rozsudku, bylo stíženo vadou zmatečnosti [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[22] Důvod kasační stížnosti spočívající ve zmatečnosti řízení před soudem je vyhrazen závažným pochybení ze strany krajského soudu, tj. případům, kdy by zcela chyběly podmínky řízení, rozhodnutí přijal vyloučený soudce, soud byl nesprávně obsazen atd. V daném případě stěžovatelka zjevně dovozuje nedostatek podmínky řízení před krajským soudem z toho, že žaloba podle ní směřovala toliko proti důvodům napadeného rozhodnutí, a byla proto nepřipustná. Tato námitka však není důvodná, neboť – jak kasační soud ověřil ze spisu krajského soudu – žalobkyně v žalobě zpochybnila samotný výrok rozhodnutí žalovaného, který podané odvolání zamítl. V žalobě přitom výslovně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho vnitřní obsahovou rozpornost (nesoulad mezi výrokem a odůvodněním), kterou shledávala v tom, že žalovaný připustil její účastenství v řízení, ale odvolání zamítl pro nepřipustnost, kterou zdůvodnil opožděností. Žalobkyně však současně zpochybnila oba možné důvody vedoucí k zamítnutí odvolání, tedy jak jeho nepřipustnost, tak i opožděnost. Kasační soud je proto přesvědčen, že žaloba nesměřovala pouze proti důvodům rozhodnutí, ale žalobkyně v ní formálně (žalobním petitum) i obsahově brojila jak proti výroku, tak jeho odůvodnění. Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu neodmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. d) s. ř. s., ale zabýval se jí věcně.

[23] Dále kasační soud přistoupil k posouzení druhého okruhu kasačních námitek, který se vztahuje k závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního

rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nesrozumitelné je rozhodnutí, které trpí vnitřní rozporností do té míry, že z použitých formulací nejsou jednoznačně zřejmé skutkové a právní důvody rozhodnutí. Kasační soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že přesně touto vadou bylo stíženo rozhodnutí žalovaného, který v jedné části odůvodnění připustil, že žalobkyně měla být účastníkem řízení, odvolání však zamítl pro nepřipustnost, kterou zdůvodnil opožděností. Není pochyb o tom, že takto formulované rozhodnutí bylo vnitřně rozporné, neboť jednak smíchalo dva různé důvody zamítnutí odvolání, vedle toho navíc připustilo účastenství žalobkyně v řízení, které však nebylo žalovaným jakkoliv postaveno najisto. Tento závěr ostatně podtrhuje i vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, který nyní dospívá k závěru, že žalobkyně nebyla opomenutým účastníkem řízení a odvolání podala jako osoba neoprávněná.

[24] Kasační soud proto nemá pochybnosti o tom, že napadené správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a krajský soud nepochybil, pokud je z tohoto důvodu zrušil.

[25] Ve zbývající části však musí Nejvyšší správní soud korigovat závěry krajského soudu, zejména pokud jde o úvahy, o něž opřel další pokyny, jak má žalovaný v řízení postupovat. S žalovaným lze totiž souhlasit v tom, že je třeba vyjít z tehdejší zákonné úpravy řízení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích, z povahy tohoto řízení a od něj se odvíjejícího okruhu účastníků řízení.

[26] Podle ustanovení § 10 odst. 4 a 5 zákona o pozemních komunikacích platilo, že:

(4) Příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení

a) o připojení dálnice, silnice nebo místní komunikace k jiné pozemní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy,

b) o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.

(5) Prováděcí předpis upraví technické podmínky pro připojování pozemních komunikací navzájem a podmínky pro připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci.

[27] Mezi všemi účastníky řízení není sporu o tom, že pravomoc silničního správního úřadu vést řízení o povolení připojení nemovitosti k sousední komunikaci byla založena pouze v případě, že se jednalo o komunikaci místní. V takovém případě byl žadatel povinen doložit předchozí souhlas jejího vlastníka. Zákon sice výslovně neoznačoval vlastníka pozemní komunikace za účastníka řízení, avšak jeho účastenství lze nepochybně dovodit z § 27 odst. 2 s. ř., neboť se jednalo o osobu, která mohla být rozhodnutím přímo dotčena na svých právech a povinnostech. Tento výklad ostatně respektoval v daném případě i správní orgán I. stupně, který ve svém rozhodnutí označil město Bzenec za účastníka řízení.

pokračování

[28] Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích však mohla být vlastníkem místní komunikace pouze obec. Tato skutečnost je podle kasačního soudu pro věc rozhodující. Žalobkyně totiž své odvolání založila na tvrzení, že dotčená komunikace, k níž má být objekt výrobního závodu připojen, není místní komunikací, nýbrž komunikací účelovou, již je současně vlastníkem. Z tohoto tvrzení dovozovala, že je opomenutým účastníkem řízení, neboť měla být účastníkem řízení namísto města Bzenec, tj. jako vlastník pozemní komunikace, k níž se nemovitost tehdejšího žadatele připojuje. Ze samotné povahy řízení upraveného v § 10 zákona o pozemních komunikacích plyne, že žalobkyně nemohla být účastníkem řízení, jak namítá. Tou mohla být toliko obec jako vlastník místní komunikace.

[29] Kasační soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobkyně nemohla být opomenutým účastníkem řízení, a nebyla tedy ani oprávněna k podání odvolání. S žalovaným lze souhlasit také v tom, že rozsudek č. j. 1 As 397/2019 - 103, na který v napadeném rozsudku odkazoval krajský soud, se netýkal účastenství vlastníka dotčené pozemní komunikace, což je nyní řešený případ. Podle tohoto rozsudku nejsou účastníky řízení o připojení komunikace vždy pouze vlastník komunikace a žadatel, ale taktéž i další osoby, u nichž je dána možnost přímého dotčení na právech a povinnostech (typicky vlastníci pozemků či vzdálenějších účelových komunikací, které mohou být připojením ke komunikaci rovněž dotčeny). Odkaz na tento rozsudek je nepřiléhavý nikoliv proto, že byl vydán dávno po té, co v této věci proběhlo správné řízení, ale z důvodu, že se týkal účastenství nikoliv vlastníka dotčené komunikace (dálnice, silnice a místní komunikace), ale i dalších (třetích) osob, které mohou být rozhodnutím o připojení ke komunikaci rovněž dotčeny na svých právech a povinnostech.

[30] Krajský soud proto nepochybil, pokud zhodnotil rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, avšak jeho další úvahy a závěry musel kasační soud, jak uvedeno shora, korigovat. Žalovaný je v dalším řízení povinen vydat obsahově konsistentní a přezkoumatelné rozhodnutí, lze s ním však souhlasit v tom, že žalobkyně nemohla být z povahy věci opomenutým účastníkem řízení před správním orgánem I. stupně, a nebyla tudíž ani oprávněna k podání odvolání. To samozřejmě nebrání tomu, aby dále hájila tvrzené vlastnické právo ke komunikaci způsobem, který jí nastínil žalovaný. Pokud bude s to prokázat, že dotčená komunikace byla účelovou komunikací v jejím vlastnictví, pak bude zřejmé, že prvostupňové správní rozhodnutí vydal věcně nepřislušný správní orgán, a bude to důvod pro prohlášení jeho nicotnosti žalovaným podle § 77 odst. 2 s. ř. Toho se však s ohledem na výše uvedené nemůže domáhat cestou odvolání jako opomenutý účastník řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu

nákladů řízení o kasační stížnosti. Stejně je třeba hodnotit neúspěšnost žalovaného, kterému však navíc v řízení ani žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Naopak právo na náhradu nákladů by příslušelo úspěšné žalobkyni, které však rovněž žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu